



Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zopet sem se spomnil na Vas, zato Vam pišem nekaj vrstic. Upam in želim, da ste dobro pričeli novo leto. Kar se mene tiče, sem prav zadovoljen. Zdrav sem in vesel, tuintam si pa zaigram pesem na goslih. Samo nekaj mesecev še in pride čas, ko zapustim ljudsko šolo, svojega preljubega gosp. učitelja ter vstopim v prvo gimnazijo. Veselim se pa tudi bližajoče pomladi, ki bo kmalu tu. Ko pa nabere prve cvetice, najlepše, Vam jih pošljem v znamenje, da se večkrat spomnim na Vas. Prav vesel sem bil prvega odgovora ter pričakujem drugega. Zdjaj pa sklenem svoje pisanje in prosim odgovora. Vaš

Rafko Salmič,
učenec IV. a raz. okol. šole v Celju.

Odgovor:

Ljubi Rafko!

Veseli me, da si zadovoljen. Tudi jaz sem. Pa kako bi ne bil, ko mi obljubljaš najlepših cvetic, ki mi naj služijo v dokaz Tvoje ljubezni? Hvala že vnaprej za toliko pozornost!

*
Čestiti gospod Doropoljski!

Namenil sem se, da Vam zopet pišem. Skoro bi pozabil povedati, da me je neka dekla iz nemške hiše polila z vročim lugom. Osem dni nisem nič videl. Ta dekla je bila potem fri mesece zaprta. Mi imamo lepega kanarčka, ki jako lepo poje. Ima tudi kopalnico, v kateri se rad koplje. Težko pričakujem Vašega odgovora. Vas pozdravlja Vam vdani

Bogomir Roš,
učenec IV. a razreda v Celju.

Odgovor:

Ljubi Bogomir!

Res je bilo to nezgodno dejanje, a sreča, da ni trajnega zla. Da Ti napravim od svoje strani veselje, objavljam še Tvoj spis, ki si mi ga poslal iz svojega šolskega zvezka!

Naša kanarčka.

Lani je dobil moj brat kanarčka in jaz babico. Imela sta se rada. Kmalu je začela

moja babica posedati v kot. Mati pa je rekla: „Babica bi rada imela gnezdo, da bi valila jajca.“ Mati je naredila gnezdo in ga privezala v kletko. Nato je skočila babica v gnezdo. Drugo jutro vstanem in pogledam v kletko. Pa kaj je bilo v nji? Jajček je bil v gnezdu. Vsak dan je izvalila enega. Kanarček pa je skočil k nji v gnezdo. Tako sta ležala časih celo uro. Zvalila je petnajst jajec. Kupili smo posodico in jo napolnili z vodo. To smo postavili v kletko. Vedno sta skakala vanjo, da sta bila čisto mokra. Časih sem ju izpustil, da sta letala po sobi. Nekega jutra pa vidim babico mrtvo ležati v kletki. Žaloval sem zanjo. Moj brat ji je iztrgal eno pero in ga shranil za spomin. Potem sva jo z bratom zakopala.

*
Cenjeni gospod Doropoljski!

Že tri leta čitam z največjim veseljem „Zvonček“. Posebno pa Vaš kotiček. Dovolite, da Vam tudi jaz par vrstic napišem. Stara sem 10 let ter hodim 4. leto v šolo. Mi živimo na 907 m visokem hribu ob slovensko-nemški meji. Imamo krasen razgled na glavno mesto Gradec ter vsa mesta, trge in vasi dol do hrvaške meje. Zavoljo krasnega razgleda pride poleti mnogo tujcev, a ti so večinoma Nemci. Tudi Vas, g. Doropoljski, najprijaznejše vabim. Jako rada bi Vas oseбно poznala. Predstavljam si Vas kot velikega moža z ljubeznivimi očmi ter vedno se smehljajočim obrazom.

Srčno Vas pozdravlja

Marica Majcnova,
naduč. hčerka pri Sv. Duhu.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Hvala lepa za povabilo! A ne morem Ti obljubiti, da se mu odzovem. Človek ima toliko skrbi in dolžnosti, da mora največkrat pozabiti — nase. Sicer pa bi Ti najbrže ne bilo všeč, ko bi zagledala namesto smehljajočega se obraza — čmerikavo lice!

*

Prečistiti gospod Doropoljski!

Z veliko nestrpnostjo sem čakal Vašega cenjenega odgovora in z odgovorom sem dobil tudi nalogo, Vam precej pisati in povedati, če sem bil v Ljubljani, kakor sem Vam v prvem pismu pravil, da pojdem. Na svojo žalost Vam moram odgovoriti, da nisem šel. Prvič ne, ker je bilo grozno grdo vreme, dež je lil kakor za stavo, da res ni bilo mogoče iti skoraj izpod strehe, drugič pa nismo imeli skoraj nič počitnic, samo dva dneva, moj oče, ki je pa vseeno šel, je štiri dni tam ostal, kar bi jaz ne bil mogel zaradi šole storiti. Moja dobra mamica je pa rekla: „Ker nimamo nobenega svojcev pokopanega, gremo pa na slovensko pokopališče!“ Povedati Vam tudi moram, da ima mesto Celje svoje pokopališče, imenovano nemško, in okolica Celja pa svoje slovensko. Videl sem veliko grobov, velikih in malih, okrašenih z vencami in gorečimi svečicami, in ob njih so stali sorodniki in pošiljali gorke molitve k Bogu za njihove duše. Hípoma pa so pripeljali dva mrtveca, da ju položijo k večnemu in zadnjemu počitku. Pri tem sem še nekaj opazil, da niso namreč obeh enako pokopali. Enega so zasuili, drugega so pa položili v družinsko rakev. Da pa ne ostanem svoji obljudi dolžan, pa vedno oče obeta, da pojdem z njim v Ljubljano in da mi bo pokazal vse znamenitosti, ki jih bom prav rad pogledal. Obeta mi tudi, da me vzame še letos s seboj na Dunaj, zakaj moj oče je železničar, pa ga vožnja malo stane, da me lahko vzame s seboj. Kadar kam pridem, Vam precej sporočim. Za ta čas Vas pa pozdravljam in se Vam priporočam vdani

Janko Marn,

učenec IV. razreda okol. šole v Celju.

Odgovor:

Ljubi Janko!

Kar sporoči mi, kadar se kam odpraviš na potovanje, da bom vedel, kod hodiš. Potem nam pa gotovo tudi poveš, kaj so videle Tvoje ukaželjne oči. Ali veš, da je potovanje tudi šola?

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Prvič Vam pišem teh par vrstic. Zdaj se hočem z Vami seznaniti ter Vam večkrat kaj pisati Rada čitam „Zvončke“. Izposojam si jih v šoli pri gospodu učitelju. Mnogo sem jih že prečitala. Zato tudi nekaj vem.

Vljudno Vas prosi odgovora

Zorka Pregljeva,

učenka VI. razreda v Sežani.

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Vidiš, taka beseda mi je všeč: Zato pa tudi nekaj vem! — Gotovo! Saj se iz lepe knjige mnogo lepega naučimo. Veliko nas je, ki nimamo sredstev, da bi si vse ogledali na lastne oči; zato smemo biti veseli, da imamo knjige, ki govore v podobah in

besedah o širnem svetu in o pisanem življenju!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Velikokrat sem že čitala v „Zvončku“, da radi sprejemate otroška pisma. Tudi jaz sem se predrznila Vam pisati nekaj vrstic. Jaz sem učenka IV. razreda II. oddelka v Igvasi. V šolo hodim prav rada zaradi tega, ker imamo tako dobrega gospoda učitelja. Učitelj nas uči mnogo lepega. Ko pridem iz šole domov, se učim, pa ne samo učim, ampak tudi pomagam očetu in materi pri delu.

Srčno Vas pozdravlja Vaša

Marija Žnidaršičeva.

Odgovor:

Ljuba Marija!

To mi pa res ugaja, da se samo ne učiš, ampak da tudi staršem pomagaš. Učenje krepi duha, delo pa krepa telo, in tako se zgodi, da prebiva zdrava duša v zdravem telesu. In takih slovenskih mladenk nam je treba, da bodo vse take, kakor govori znana pesem:

Sem slovenska deklica,
Minka mi je ime,
sem obraza bistrega,
hrabro imam srce!

Živele naše vrle, zdrave, umne, pogumne,
neustrašene mlade Slovenke!

*

Predragi gospod Doropoljski!

Dolgo se že nisem oglasila v Vašem kotičku, zato Vam imam mnogo povedati. Tekoče šolsko leto hodim že v četrti razred. Moj učitelj je gospod Avgust Lah, ki ga imamo vsi jako radi. Kadar smo prav pridni, nam večkrat čita povesti iz „Zvončka“. Za božično darilce sem dobila od neke gospe krasno knjigo s samimi slovenskimi pravljicami, ki jo je spisal Milčinski. Boter pa mi je poslal gosti, da se bom učila igrati. Nepopisno pa me je veselilo, da sem Vas v Ljubljani osebno spoznala. Veselilo bi me, ako bi me vsaj enkrat obiskali. Videli bi, kako prijazen je griček Sv. Duha.

Vdano se Vam klanja

Kristinka Schullerjeva.

Odgovor:

Ljuba Kristinka!

Glede na Tvoje vabilo velja isto, kar sem povedal Majcnovi Marici. — Seveda mora biti tudi gospod učitelj vesel, ker ga imate tako radi. Gotovo pa mu je največje veselje, ako Vam more večkrat čitati iz „Zvončka“. Saj praviš, da se to zgodi tedaj, kadar ste prav pridni.

*

Odgovori prihajajo le počasi, a to ni moja krivda. Prostor je tako skopo odmerjen, da se moramo vsi prav tesno stiskati v preljudi kotiček. Zato — potrpljenje in brez zamere!